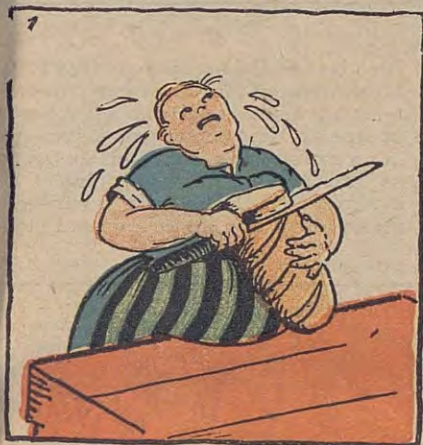

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

ALARMA INFUNDADA

No talla, aquest ganivet!

Calla! Sento l'esmolet

Ep! Ep!.. No em sent i se'n va

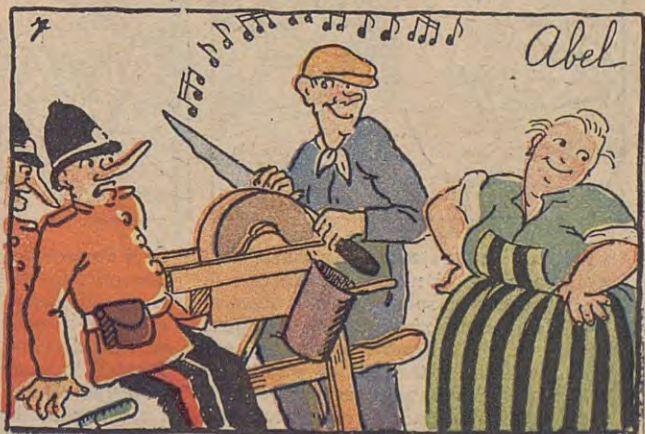
Deixa'm anar-lo a atrapà

Va a fê un crim! l'hem de seguïl

Oh! Vejam què passarà!

Un pam de nas, vet-ho aquí

El pacte dels nassos

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

Hi havia a... (ara no em recordo el nom del poble) un ric hisendat que, a més d'una sòlida fortuna, tenia una filla, bona i bonica com un matí de so' en primavera, de la qua', tant o més que de la fortuna, estava satisfet i envanit. No cal dir que els preten-

dents feien com una corrua al darrera de tan bella i rica pubilla. Però el pare, una mena de bulldog, no estava disposat a deixar hi acostar ningú. Unicament de tant en tant era presa en consideració alguna demanda, si venia d'algun hereu de casa forta.

Però les condicions que posava el ric hisendat eren tan dures que cap pretendent, fins a la data, no havia pogut prosperar. Imagineus que el pare de la noia proposava que abans de casar-se amb la seva filla, amb l'intent de conèixer-lo bé, havia de servir en la masia tot un any com a mosso, i atent

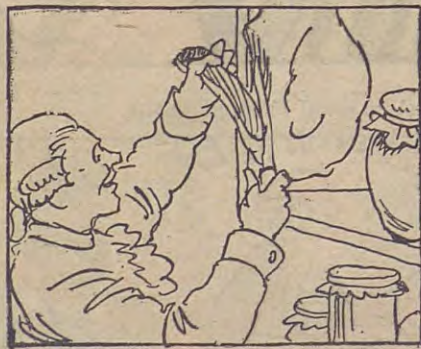

a tot el que se li manés, perquè si declarava que no estava satisfet del que se li manava, el pare de la noia tenia dret a tallar-li la punta del nas i despedir-lo. Això sí, si l'hisendat també es mostrava disconforme amb el pretendent, aquest tenia el dret d'escapçar-li el nas a ell. Amb tot i tan arris-

cades condicions, no eren pocs els que de l'un cap de l'any a l'altre intentaven merèixer tan hermosa noia amb tan brillant dot. Però cap, com hem dit, havia lograt reeixir, i, per tant, al poble es veien una gran quantitat de galants amb el nas esapçat!

Vet aquí que la fama de la beutat

de la rica pubilla arribà a oïdes d'un ardit jove que acabava d'arribar procedent de la banda del Nord, i tot seguit es presentà la sol·licitar a noia avenint-se amb les famoses condicions. Aquell dia mateix es posà a treballar a la masia i a l'hora de dinar, no n'hi donaren, segurament per a

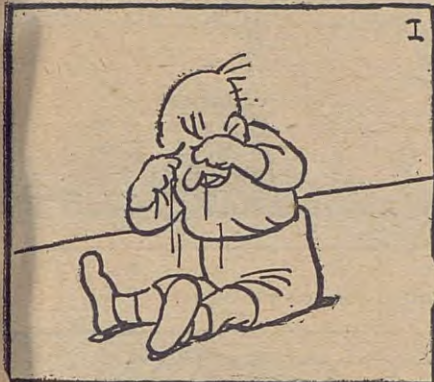
provocar la protesta per part d'ell amb la consegüent escapçada de nas per part del pare de la noia. Però el galan no es queixà de res. Quan tots hagueren dinat, molt tranquil·lament anà al rebost i tragué un pernil, es llescà pa en abundància i es posà a menjar. Se n'adonà el pare i, tot irat, anava a protestar, quan el galan, mo-

fi, li demanà: — Que potser no hi esteu conforme?, és que us tallaria el nas —. L'home no tingué més remei que dir-li: — Al contrari, estic molt satisfet de com ho feu —. Un altre dia li manà que anés a dur blat al molí. I ell que va i el llença al riu. L'home, furios, quan ho sabé l'anava a avalotar, però el deturà el minyó, treient-

se un lluent ganivet: — Si no us està bé?... — Sí, sí, molt bé, hagué de dir, tot acaronant-se el nas; però digues, què vols per anular els tractes que tenim? — Naturalment, demanà la noia, i l'home, comprenent que tindria un espavilat gendre, l'hi donà. La noia estigué molt contenta, perquè era el que més li agradava.

Indis moderns

Dibuixos d'En CORNET

Quan en Peret era petit sempre plorava. Un dia, però, decidí acabar d'una vegada amb aquell vici lacrimós i prometé solemnement als seus pares que no ploraria mai més.

— M'agrada molt la teva decisió,

Quan es veié sol en mig de l'Oceà sentí ganes de plorar, però, recordant que era explorador, conservà la serenitat necessària per conduir l'embarcació fins a una illa molt deserta.

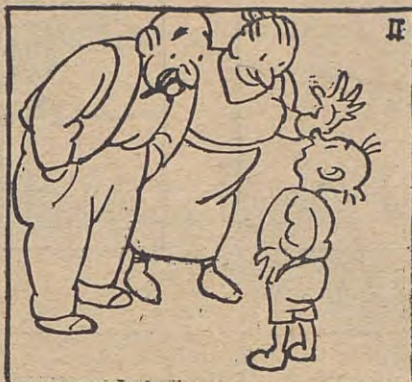
— Anem a començar l'exploració

plantació de blat-de-moro, pensà endevinar que els indis d'aquella illa deserta eren moros.

Passant per sota d'un arbre li caigué al cap una pinya. Oh, sorpresa! e.e. a una pinya d'Amèrica.

— Són americans — pensà en Pe-

fil meu — féu el seu pare. — Què t'ha inspirat a prendre-la?

— El desig d'ésser ex-plorador — respongué el xicot, convençut.

L'explorador va ésser, tal com volia. Així que havé passat la quinta,

— exclamà en Peret, decidit. I proveït de tot el seu arsenal, l'enprengué platja amunt en direcció a un bosc que prop d'allà s'obirava.

Així que entrà al bosc, pogué comprovar que l'illa deserta era habita-

ret, i se n'alegrà força perquè justament li feia falta una americana, perquè en desembarcar s'havia estripat la que duia.

Però més enllà veié passar un vol de canaris i end deduí que devia ésser a Fuerteventura o a Lanzarote.

per En GUILLEM D'OLORÓ

decidí posar en pràctica la seva vocació i es dirigí a cà'n Shilling a comprar els estris comp'ets d'explorador.

Ja equipat, que semblava una ferreria, anà a la Barceloneta a comprar una barca i s'arrià cap a la mar.

da. En efecte, pel bosc corrien una dotzena de galls i de la circumstància d'ésser galls dindis, en Peret en deduí que hi havia indis a l'illa i que eren amos d'aquells volàtils.

Quan més endavant va trobar una

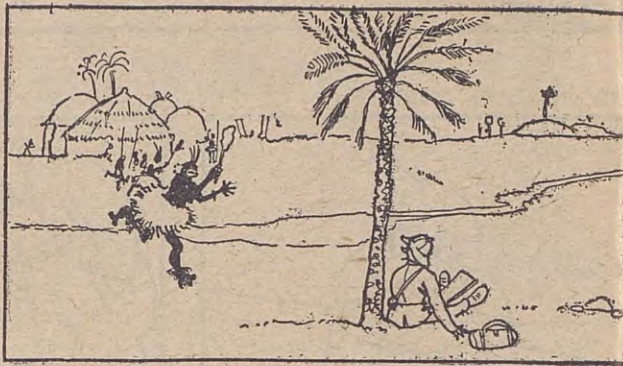
La visió d'un elefant a través dels arbres i féu pensar si es trobava al Parc o bé al Krone. Però aviat eixí de dubtes. Un home sortia del bosc i avençava cap a ell. Era un indi, en efecte. Però, quin indi!

(Ac barà)

Salvació inesperada

Reposant dels seus viatges

Sent que vénen els salvatges.

A la palma s'ha enfilat

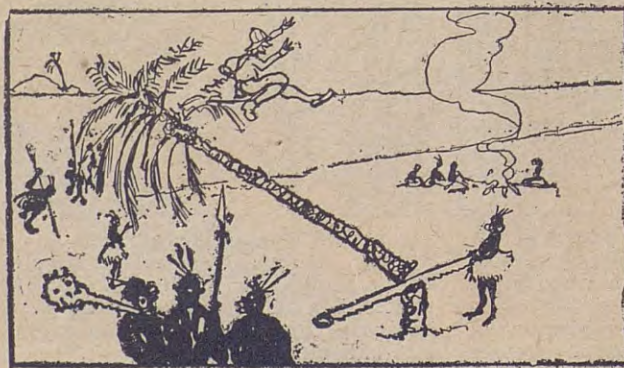
Prò una serra ells han portat.

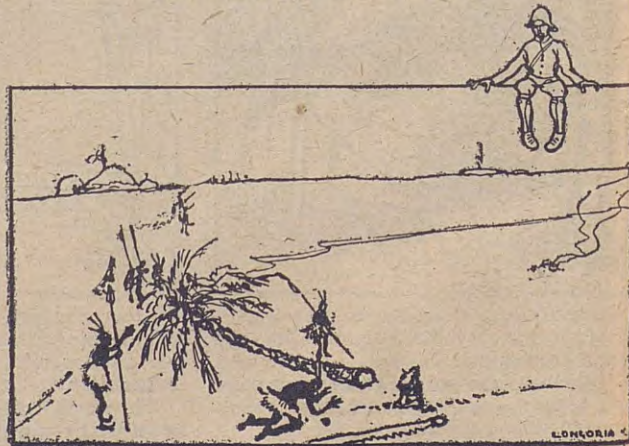
I el pobret explorador

Veu caure l'arbre amb terror.

Quan l'arbre queia tot llarg

S'ha salvat, saltant al marc.

LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

En un dels meus viatges pel nord de França, vaig passar per l'antiga ciutat de X, famosa per la seva imponent catedral gòtica. Vaig voler visitar aquesta última amb tot detall i a l'efecte vaig llogar un cicerone.

Aquests subjectes són la cosa més divertida del món. S'empatollen unes històries que us dic jo que n'hi ha per llogar-hi cadires. No solament la veritat històrica; la simple veritat vulgar hi queda plena de blaus i macadures.

En la tal església, crida de seguit l'atenció del visitant el cap del gegant de sota de l'orgue. Un cap altament expressiu, en el qual es confonen, en impressionant barreja, la ferocitat i l'espant.

Heus ací el que va contar-me el cicerone en qüestió: Un dia en temps dels moros, el guaita va veure, en llustrejar l'aurora, que el temible Abderraman — el Negat — havia posat setge a la ciutat.

L'atac i la defensa foren igualment aferrissades. A l'últim, la ciutat, extenuada i famolenca, va retre's sense condicions al cruel invasor, i la bandera de la mitja lluna senyorejà en els enderrocats marlets.

Foll d'alegria, Abderraman-el-Negat, volgué celebrar el triomf de ses armes i manà que li paressin taula en la pròpia catedral per profanar-la. Ell va seure precisament ací, sota l'orgue, que aleshores acabava en punxa.

Abderraman va atipar-se com una bèstia, però sobretot va abusar horrosament de la beguda. Mai en tenia prou. Va acabar els vins fins i continuà amb l'ordinari, el mateix que bevien els seus soldats.

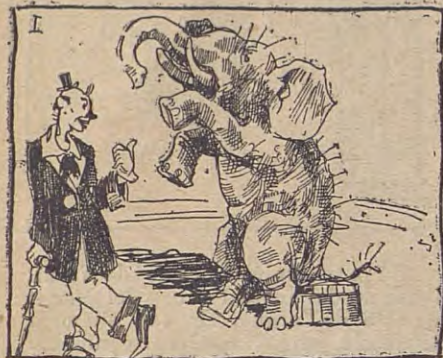

Aquest últim vi, segons antic costum militar, era barrejat amb pólvora per tal de donar ardiment a les mainades. Així és que quan el rei moro va voler encendre la pipa, el foc es comunicà a la pólvora del seu estómac ..

...el cap li saltà com una bomba i anà a encastar-se en la punxa de sota de l'orgue, on roman per escarment d'infidels. Aquesta relació seria verídica si no fos que els moros mai varen passar del sud de França; que en llur temps no existia encara l'estil gòtic, ni hi havia pólvora, ni tabac, ni etcètera, etc. Acaba tu, Enric, que has estudiat el batxillerat!

Es rifa un elefant

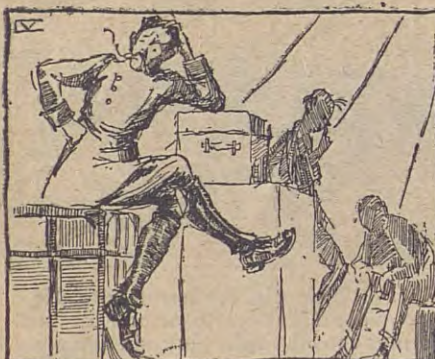
I
Del món en el Circ més gran
hi havia un elefant
que feia riure la gent
fent sos jocs feixugament.
Però era tan vell, pobret,
que se n'anava al Canyet.

II
— Saps quina en podríem fè —
el domadò un jorn digué. —
Com que aquest animalot
de tan vell ballar no pot
el vendrem o el matarem
per veure si quartos fem.

III
Un anunci estan posant:
«Es ven un vell elefant
que havia estat del Rajàh
Sitivinc de Bufalà.
Daran raó al Circ Corona
d'aquesta ocasió tan bona.»

IV
Debades el domador
espera algun comprador
puix no se'n presenta cap.
Però com que molts trucs sap
n'inventa un de colossal
per a vendre l'animal.

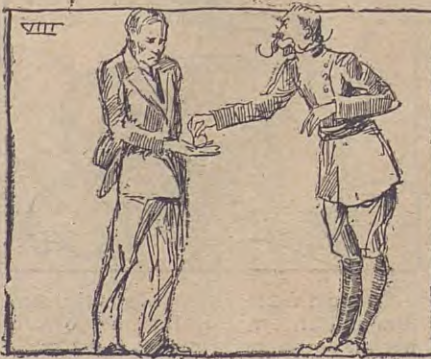
V
L'endemà, un rètol molt gran
diu «Es rifa un elefant
cinc pessetes el bitllet»
El públic, tot satisfet,
compra bitllets a l'engròs
i el negoci és molt formós.

VI
Ve el moment de la rifada.
Una bossa segellada
conté els números. Un nen
en treu un. Volar se sent
una mosca en el local,
car l'atenció és colossal.

VII
— Ha tret el quaranta set!
— Sóc jo! — crida satisfet
un home i passa endavant
a veure el seu elefant.
— Si és servit — fa el domador —
Ja se'l pot endur, senyor!

VIII
— Home, com me l'endurè?
— Ah! com vu'guil! Jo què sé!
— Guardeu-me'l fins a demà!
— Ara, se l'ha d'emportà!
— Compreu-me'l, doncs! Quin apuro!
— Sí, senyor. Li'n dono un duro.

IX
— Veus, August! Ja l'hem cobrat
i encara ens l'havem quedat.
Des d'avui el rifarem
a cada poble on parem.
Quina fortuna més gran
és tení un vell elefant!

LLUITA EMOCIONANT

Mister Iosamén, el conegut *manager* de boxadors, estava fonament preocupat. Tots els seus lluitadors havien estat batuts per un nou atleta aparegut feia poc, que en tenia prou amb tres rounds per deixar *nocau* el més valent.

El *manager* havia perdut amb tot això molts diners i, en conseqüència, la gana, l'humor i l'optimisme.

El terrible batallador era un enorme negre, vingut no se sabia d'on, amb uns músculs fenomenals i una barra inferior com una enclusa, on hi podieu repicar tant com volguéssiu, que ell quedava tan tranquil com si li fessin pessigolles.

Mister Iosamén estava decidit a deixar l'ofici, i aquí ella tarda se n'anava pels afores de la ciutat en cerca d'un piset per llogar, més modest que el que havia ocupat fins llavors. Quan en tornar una cantonada deserta veié dos homes que es barallaven a cops de puny.

— Bons *punchers* — pensà —. Si no fos per aquest maleït negre, els llogaria.

En apropar-se més a l'escena de la baralla, s'adonà que els dos homes en semblaven un de sol. El mateix vestit, la mateixa cara, la manera de lluitar...

Mister Iosamén tingué una inspiració ràpida!

— Separeu-vos! no us baralleu més! — cridà, posant-se entremig dels combatents.

Aq ests deixareu de pegar-se i es quedaren mirant l'intrús.

Sou germans? — els preguntà mister Iosamén.

— Bessons — feren tots dos a cor.

— Voleu lluitar per mi al *ring*?

— Si ens pagueu bé.

— Doncs, escolteu, es tracta de fer la següent combinació: Heu de lluitar contra un negre molt fornit, que fins ara ha derrotat al tercer round tots els boxadors que se li han oposat. El truc que farem és aquest: Un de vosaltres lluitarà al primer round. Després l'altre farà el segon, i així us anireu canviant cada vegada. Ell, naturalment, es cansarà molt més aviat que vosaltres que podreu reposar alternativament.

— I com farem el canvi? No se n'adonarà ningú.

— Logaré per ajudant un expert prestidigitador. L'altre ajudant serà un de vosaltres. Al final del round, mentre venteu i massatgeu el lluita-

dor, ell farà el canvi sense que ningú se n'adoni.

Al cap de pocs dies sortia un anunci en la premsa advertint que el formidable boxador Matt Hal, desconegut fins llavors del públic, lluitaria el dissabte a la nit contra el negre Xaf Hanàs, campió dels pesos curts.

Mister Iosamén havia posat totes ses esperances en aquesta lluita. Les apostes eren a quatre contra un a favor del negre i ell s'hi jugà tot el que tenia: deu mil dòlars, que en cas de guanyar es convertirien en quaranta mil.

Arribà l'hora de la lluita. El negre campió i el seu contrincant aparegueren sobre el ring i començaren a barallar-se. Des del primer moment hom notà que el blanc flaquejava. Cap al final del round, Matt Hal (n.º 1) estava completament *goggy*.

Però amb gran sorpresa del públic, al segon round Matt Hal (n.º 2) es prentà fresc i descansat. De tota manera, el negre Xaf Hanàs no es deixà acovardir, sinó que també deixà mig tarumba el segon Matt rial.

Al tercer round, Matt Hal (n.º 1) havia reposat un xic, però no pogué resistir l'empenta del ferotge Xaf Hanàs. Al cap de pocs segons quedava *nocau* i la victòria era del negre.

En sortir del teatre Mister Iosamén s'estirava els cabells i maleïa els dos bessons que de manera tan vergonyosa s'havien deixat vèncer per un home sol.

I, mentrestant, els tres germans Xaf Hanàs, tres negres que s'assemblaven com tres gotes d'aigua, es repartien el premi de la victòria que havien lograt sortint un d'ells a cada round.

A 'Edad de Pedra. — Què! no t'han acceptat el cont? — No, l'Editor diu que és massa lleuger.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 701 — Anibal Corredor

N.º 702 — Carme Pascual

N.º 703 — Anton Burgués

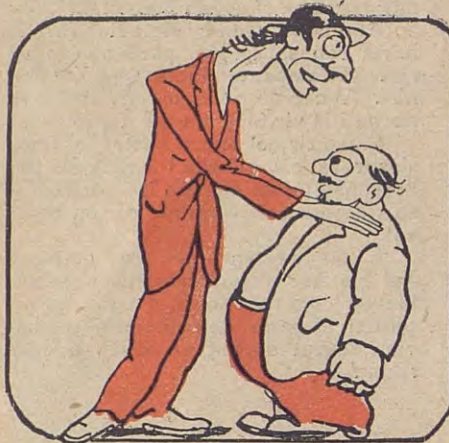
N.º 704 — Jaume Pujol

Redacció, Administració: Cardenal Casañas, 1
Imprenta: Carrer de Montaner, 24, interio

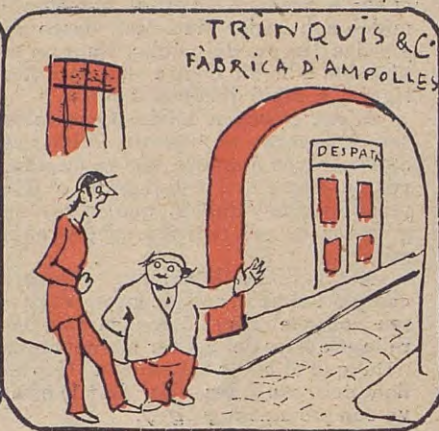
or a
arà)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

La història va demostrant
que no es fan diners bufant,

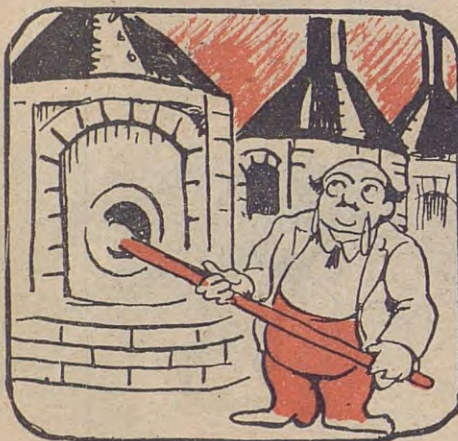
— Noi, haurem de treballar.
— Feina fàcil cal cercar.

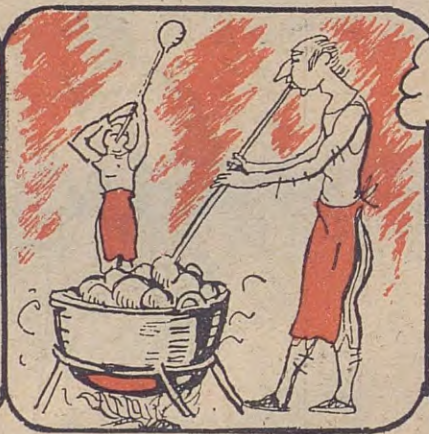
— Vidrier és feina molla
només cal bufar i fè ampolla.

— Miri si sabem bufar!
— Home, em vol encostipar?

En Balaga l'han posat
davant d'un forn abrandat.

En Baliga un tub agafa
per tal de fè una garrafa.

Però li surt (sort fatal)
la garrafa garrafal,

Per bunyol l'han obligat
pagà el vidre trencat.

En Balaga es va fonent
davant d'aquell forn ardent.

I en plegà un ha perdut pes.
i l'altre tots els diners,

TONI